

Leif GW & Palmemordet

Ingen privatspanare – därför det är vad han är – har varit så starkt förknippad med Palmemordet som **Leif GW Persson** även kallad ömsom ”rikskriminologen”, ömsom ”professorn”.

Om den positionen kan bara **Sven Anér** göra honom stridig med den skillnaden, att han som det affärsgeni han visat sig vara alltsedan tidig ungdom sett till att tjäna storkovan – tiotals miljoner! - på att i kvällspress och etermedia presentera än den ena än den andra lösningen på mordet.

En viktig strategi i denna GW:s framgångsrika affärsverksamhet har varit att aldrig åberopa någon som rent ideellt engagerat sig för att finna lösningen på mordgåtan – sådana som **Sven Anér**. På detta sätt har han i medierna göra sig allena rådande.

Hur många löpsedlar och förstasidor på Palmemat har inte GW under de nu gångna 30 åren som upphovsman? Räcker det med 500? Knappast. Till detta kommer alla löpsedlar och förstasidor i anledning av att GW uttalat sin mening i något brottsfall utöver detta med Palmemordet eller berättat om något lite pikant som när han i unga

år umgicks ,ed planerna på att giftmörda sin egen mor. Sammantaget räcker det knappast med 1 000.

Men när **Sven** efter gediget forskande kunde avslöja att **Hans Holmér** alls inte befann sig i Borlänge på mordnatten utan kördes runt i centrala Stockholm av sin sedermera framlidne (mördade?) chaufför **Rolf Dahlgren**, blev det varken löpsedlar eller förstasidor. Ett avslöjande om vilket GW varit märkligt tyst.

Och aldrig har GW omnämnt **Hans Liljesons** bok ”Palmemordets hemliga scenario” - en bok med innehåll och analys långt mer sensationellt än snart sagt allt GW presterat. Inte heller har han omnämnt **Conny Larssons** i år utkomna bok ”Nu ska jag upp och skjuta den jäveln! Olof Palme”. Den senare med en hel del träffsäker kritik av självaste rikskriminologen.

Genom att i medierna göra sig allena rådande har GW skaffat sig en position, från vilken han kunnat stänga ute sina av idealitet och rättslidelse drivna konkurrenter. Därmed har han

kunnat styra och ställa så att alternativa lösningar inte kommit upp i ljuset alltmellan han kunnat lägga den ena guld tackan till den andra.

Att medverka till detta har alltefter som att GW blivit ett inarbetat varumärke med stor säljkraft har också blivit en ekonomiskt betingad angelägenhet för medierna och då i synnerhet för lösnummertidningarna **Aftonbladet** och **Expressen**. På detta sätt har dessa kommit att medverka till att ge GW ett slags till Palmemordet kopplat sensationsmonopol, som han sedan driven av sin omätliga girighet lyckats etablera inom delar av det rättsliga området – sådana delar som han bedömt ha den rätta sensationspotentialen. **Mordet på Lisa** är det kanske mest slående exemplet.

Om detta kan bara sägas att det är osunt men också genom det mellan ”parterna” utvecklade beroendet en form av korruption, där den fria och från ekonomiska intressen obundna åsiktsbildningen degraderats till handelsvara. Och detta inom rättsområdet!

Niklas Orrenius

VÅNDA

JULIA CAESAR
Fri skribent

Niklas Orrenius, 40, agendajournalist på Dagens Nyheter och chefredaktör **Peter Wolodarskis** ångne man, grubblar på vad han ska säga till sina barnbarn som han ännu inte har.

Frågan tål att ställas. Niklas Orrenius är nämligen en av de politiska aktivister som under täckmantel av journalistik driver Sverige käpprätt åt helvete. Med en kombination av manipulation och guilt by association intar han en av tätplatserna i åsiktsförföljelsen och skuldbeläggningen av svenska folket.

Tre krav på en agendajournalist

Om man ska lyckas som agendajournalist bör man uppfylla vissa krav. För det första måste man ha en svart-vit människosyn. Svenskar är alltid De Onda, och invandrare är alltid Offer, vilket innebär att de alltid är Goda och måste beskyddas från de onda invånarna i det land de har valt att flytta till.

Vidare bör man ha en orubblig övertygelse om att mångkultur är en välsignelse och massinvandring en enastående berikning på alla plan. Islam ska ses som en kärleksfull och fredlig religion utan något som helst samband med islamistiska terordåd som skördar tusentals offer.

Det är en fördel om man så långt möjligt avhåller sig från att kontrollera fakta som riskerar att spräcka den ideologiska övertygelsen.

Niklas Orrenius uppfyller alla dessa kriterier. Han är visserligen i stort och gott sällskap, men han är den optimala agendajournalisten. Det var därför han i mars 2013 köptes över från Expressen av Dagens Nyheter chefredaktör Peter Wolodarski, sedan han meriterat sig med lysande insatser i den så kallade "järnrörs-skandalen".

Orrenius grundidé

Niklas Orrenius' grundidé, eller ska vi kalla det övertygelse, är att Sverige är djupt genomsyrat av nazism och rasism. På denna idé bygger han sin journalistik. Idén är för honom så självklar att den är höjd över all diskussion och kritiskt ifrågasättande. Han ser det därför som sin plikt att agera som självutnämnd inkvisitionsdomstol med obegränsad rätt att både anklaga och döma.

Nu har Niklas Orrenius börjat fundera på vad han ska säga till de barnbarn, som han inte vet om han kommer att få. Journalister än Niklas Orrenius har anledning att rannsaka sina eventuella samveten och på allvar ställa sig frågan, vilket Sverige de lämnar över till sina barnbarn.

Men Orrenius' grubblande handlar naturligtvis inte om hans och andra journalisters medansvar för att Sverige på några decennier har förvandlats till ett mångkulturellt inferno och att barnbarnen får ta över ett land i upplösning. Tvärtom, hans uttalade syfte är som vanligt att skuldbelägg

lägga Sverige och anklaga svenskarna för att vi gör för lite.

Det kan tyckas en aning malplacerat att anklaga ett land som har utropat sig till "humanitär stormakt" och tar emot flest invandrare i hela Europa för att vi gör för lite. Men sådana fakta besvärar inte Niklas Orrenius. Nazismen är vårt fel. Inbördeskriget i Syrien är vårt fel. Att inte alla 22 miljoner syrier lyckas ta sig till Sverige är också vårt fel. Vi borde naturligtvis chartra en flygplansflotta och åka ner och hämta dem.

Vad visste farmor?

Det är ytterst tveksamt om Sverige ens finns kvar i den form vi känner det om 20-30 år, när Niklas Orrenius' barnbarn kan tänkas göra entré. Detta framtidsscenario oroar honom inte. I en artikel i Dagens Nyheter skriver han om sin "snälla farmor" som han dricker te och spelar kort med på 1980-talet. Redan som tonåring är han i farten i inkvisitionsbranschen och tar sig rätten att klämma upp gamla farmor mot skranket, hålla korsförhör och ställa henne till svars för de tyska nazisternas illgärningar:

"Vad visste ni om judeförföljelserna? Fanns det nazister i Motala? Vad tänkte du och farfar när ni hörde om dödslägren?"

Och farmor berättar för sitt ohängda barnbarn hur rädd hon var när farfar kallades in till militären och hon blev ensam med småbarnen:

"Att hon kastat sig på sängen i förtvivlan, men tagit sig samman. Hur hon skaffat mörkläggningsgardiner och följt myndigheternas instruktioner."